

พลิกรัก

บทที่ 10

“ไปเที่ยวมาสุนัขใหม่ซุซ”

ชายหนุ่มเพิ่งจะจอดรถเดินตามคุณศรารุณขึ้นบ้าน นุชนรงค์ ยืนรอต้อนรับยกมือไหว้ ตอบอย่างแจ่มใส

“สุนัขคะ”

“น้อยยังไม่กลับหรือจ๊ะ”

“ยังเลยคะแม่”

“งานคงกำลังยุ่ง” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ เขาเคยย่องผ่านไปมอง เธอผู้นั้นก็พบว่าช่างไม่ยอมอยู่เฉย แม้กระทั่งขณะที่เจ้าของร้านและ ลูกจ้างนั่งเล่นพูดคุยกัน เธอก็ศึกษาชนิดของสินค้าอย่างสนอกสนใจ

“นุซไม่เข้าใจเลยว่าน้อยไปทำงานให้พี่โฉมทำไม คุณป้าเค็มกับเราจะตาย ค่าจ้างก็ได้ไม่เท่าไร ถูกพี่โฉมใช้งานทั้งวันจนโทรมไปเลย”

“ที่ผมชวนทำงานด้วย กลับไม่สนใจ” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

“ยายน้อยเป็นคนพิลึกแบบนี่แหละคะ ชอบขวางโลก” เด็กสาวพูด นึกอยู่ว่าเขาน่าจะชวนให้เธอทำงานด้วยบ้าง ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ยอมเอ่ยปาก ได้แต่ยิ้มแล้วชวนพูดคุยเรื่องอื่นๆ

คุณศรารุณ เข้าไปจัดเตรียมอาหารบอกลูกสาวให้คุยกับชายหนุ่ม แทนจะให้ช่วยในครัว อีกครู่หนึ่งศรีวรงค์ก็กลับมา

เธอมีธีระมาสส่ง เด็กหนุ่มไหว้ นินนาทก่อนจะทักทายนุชนรงค์ ศรีวรงค์พูดหน้าตาเฉยว่า “ธีรู้ว่าพี่นุซกลับมาแล้วก็เลยไปรับน้อยที่ร้าน อยากมาทักทายพี่นุซ”

ธีระทำสีหน้างุนงงเหมือนเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่เขาเองก็เพิ่งจะได้ยิน แต่ก็ไม่ได้คัดค้าน

“เธอ” เด็กสาวคนพี่พยักหน้าเบื่อบ้าง

“นั้งชิ ธี คุยกับพี่นุซ” ศรีวรงค์เจ้ากี้เจ้าการ “คุณนินนาทจะได้ไปคุยกับแม่”

“แม่กำลังทำกับข้าวอยู่”

“ทำกับข้าวก็คุยด้วย...” แม่จอมยุ่งวุ่นวาย ชายหนุ่มยิ้มอย่างอารมณ์ดี ลูกเดินเข้าครัวแต่โดยดี

คุณศรารุณหันมามองอย่างแปลกใจ

“อ้าว คุณนินนาทเข้ามาทำไม ออกไปคุยกับน้องๆ ช้างนอกชิคะ ได้ยินเสียงน้อยกลับมาแล้วใช่ไหม”

“ครับ น้อยเขาไล่ผมเข้ามา” เขาพูดยิ้มๆ

คุณศรารุณกำลังจะถาม ลูกสาวคนเล็กก็ปรากฏตัว

เธอเดินมายืนหน้าหอมแก้มมารดาอย่างที่ทำอยู่เป็นประจำ มารดาจอบตอบ “ธีมากับน้อยคะแม่ น้อยขออนุญาตไม่ช่วยแม่จะคะ ประเดี๋ยวจะเกะกะ”

คุณศรารุณพูดว่า “ชวนคุณนินนาทออกไปด้วยชิจ๊ะ ช้างในนี้ไม่มีอะไรน่าดูเลย”

“ก็มีแม่ไงคะ คุณนินนาทอยากคุยกับแม่” แล้วเธอก็ฉวยขวดน้ำเย็นเดินผ่านออกไป

คุณศรารุณมองตามงงๆ

ชายหนุ่มนึกถึงความเข้าใจที่ผิดพลาดของเธอแล้วก็ได้แต่กลั้นหัวเราะ ขยับจะบอกคุณศรารุณ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ดีแล้ว ปลอ่ยให้แม่ตัวยุ่งเข้าใจผิด ดูซิว่าจะวุ่นวายไปถึงไหน จะทำอะไรเมื่อรู้ความจริง

บิดาเขาเพิ่งจะเดินทางไปรักษาตัวที่ต่างประเทศ ตั้งใจแน่วแน่ที่จะกลับมาแต่งงาน แล้วทุกอย่างก็จะคลี่คลาย

เขายืนคุยกับ ‘ว่าที่แม่เลี้ยง’ ช่วยชิมอาหารบ้าง ช่วยหยิบจานชามบ้าง เมื่อรู้สึกตัวเองเกะกะก็ถอยไปนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดียวในห้องครัว มองสาวใหญ่ปรุงอาหารด้วยความชื่นชม อีกครู่หนึ่งต่อมาไบหน้าใสๆ ก็โผล่เข้ามาโดยมีใครอีกคนหนึ่งตามเข้ามาด้วย

“แม่ขา ดูชิคะว่าใครมา อาจารย์ไววิทย์แวะมาคะ”

คุณศรารุณหันมายกมือไหว้ “สวัสดิ์คะ อาจารย์”

แม้นินนาทไม่เคยไหว้คุณศรารุณเพราะเมื่อรู้จักกันนั้นเขาเข้าใจว่าเธอเป็นเพียงพนักงานในบริษัท แต่ก็เคารพรักเธอสนิทใจ ครั้นต่อมาเขาได้ให้ความจริงใจเอาใจใส่ทดแทนการยกมือไหว้ ซึ่ง ‘เจ้านายใหญ่’ ไม่ควรจะทำในเมื่อตลอดทั้งวันยังต้องถูกแวดล้อมด้วยพนักงานอื่นๆ

มากมาย

แต่เขาไหวไววิทย์ก่อนทุกครั้ง

“สวัสดีครับ ผมบังเอิญผ่านมาก็เลยแวะมาหาหน่อยเพราะไม่ได้พบกันนานแล้วก็เลยนึกถึงครับ”

ศรียรวงศ์หน้าบาน ดวงตาเปล่งประกายเพราะไววิทย์เคยแสดงที่ทำเหมือนจะ ‘ถอนตัว’ นานแล้ว การมาครั้งนี้ทำให้กำลังใจเธอกลับคืนมาอีก

“น้อยชวนให้จารย์อยู่ทานข้าวด้วยนะคะแม่”

“ได้จ๊ะ...”

“จ้ะน้อยจะช่วยแม่ทำ... คุณนินนาทคะ ข้างในนี้คับแคบ ออกไปข้างนอกไม่ตีหรือคะ”

“ยังไงก็ได้ขอรับกระผม” ร่างสูงลุกขึ้นอย่างว่าง่าย แกล้งโค้งให้ก่อนจะเดินตามอาจารย์ออกไป

คุณศรียรวงศ์มองตามยิ้มๆ น้ำเสียงบอกความชื่นชม

“คุณนินนาทเป็นคนน่ารักนะจ๊ะ”

“หรือคะ” เสียงตอบเหมือนไม่คล้อยตาม สีหน้าหม่นมัวทุกครั้ง ที่รู้สึกถึงความนิยมชมชอบที่มารดามีต่อผู้ชายคนนี้

คุณศรียรวงศ์ได้แต่มองเงียบๆ เธอรู้ว่าชายหนุ่มรู้สึกอย่างไรกับลูกสาวคนนี้ แต่ตัวเจ้าหล่อนนั้นสิ เธอเดาไม่ออกจริงๆ

ประเดี๋ยวก็ซุ่มซ่องไม่พอใจเหมือนกับว่าคุณนินนาทไม่มีอะไรดีสักอย่าง แต่ประเดี๋ยวก็หึ่งหวงจนตามไปดูเมื่อเขาควงคู่สาวอื่นแล้วยังมาตีโพยตีพายเล่าให้ฟังราวกับเจ็บปวดผิดหวัง

ศรียรวงศ์ไม่ใช่คนมีจริตจะก้านมารยา แต่ที่เจ้าหล่อนพูดและทำมาทั้งหมดนั้นมันยังงั้นแน่ หรือว่าจะเข้าใจว่านินนาทมาชอบนุชนรงค์แล้วเลยหึ่งหวงซุ่มซ่องแทนพี่สาว...

เอ หรือว่าจะใช่ พี่น้องใกล้ชิดกันมากกว่าเธอ อาจจะถ่ายทอดเรื่องราวที่เธอไม่รู้ให้กันฟังก็เป็นได้ แล้วชายหนุ่มกับนุชนรงค์ก็เข้าคู่พูดคุยกันอย่างแจ่มใสทุกคอกเสมอมานาน คุณศรียรวงศ์เองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาชอบใคร

เธอมองลูกสาวคนเล็กอย่างกังวล จะถามตรงๆ ก็ไม่รู้จะถามยังไง กลัวว่าจะสื่อสารผิดความหมาย รู้สึกว่าความรู้สึกนึกคิดของลูกๆ บอบบางจนเธอต้องคิดแล้วคิดอีก แล้วก็ยังไม่กล้าแตะต้องอยู่ดี

เด็กสมัยนี้เขาคิดยังไงกันนะ เธอละไม่เข้าใจเลยจริงๆ

เพราะได้ฟังเรื่องเที่ยวของนุชนรงค์ เย็นวันนั้นจึงได้มีการเสนอให้ครอบครัวไปเที่ยวกันบ้าง พอ นินนาทสนองตอบรับ เรื่องที่พูดกันเล่นๆ ก็เลยกลายเป็นเรื่องจริง

ชายหนุ่มมองคุณศรียรวงศ์ด้วยสายตาอาหาร ใบน้หาระบายยิ้ม

“ไปพักผ่อนกันบ้างก็ดีนะจ๊ะ คุณศรียรวงศ์เห็นดีเห็นน้อยตราตรำมานาน ไหนจะสอนงานผม ไหนจะดูแลคนป่วย เวลานี้คุณพ่ออยู่เมืองนอก คุณศรียรวงศ์น่าจะถือเป็นโอกาสที่จะไปเที่ยวสนุกพักผ่อนกับลูกๆ”

“แต่ว่าฉันไม่ได้เห็นดีเห็นน้อยตราตรำอะไรนี่คะ” เธอแย้งเสียงอ่อน “อย่าเลยคะ เกรงใจคุณนินนาท งานก็ยุ่งมากพออยู่แล้ว ยังจะต้องมาปวดหัวกับพวกเรา”

“แต่ผมเต็มใจนี่จ๊ะ” อีกฝ่ายไม่วายหันมามองศรียรวงศ์อย่างจริงจัง “ไหนๆ อีกไม่นานก็จะเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่แล้ว ไปเที่ยวด้วยกันจะได้เข้าใจกันดีขึ้น”

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่คุณนินนาท ฉันยังงั้นก็ได้คะ”

ท่าที่ถ้อยปราศรัยยิ้มแย้มพูดจากันทำให้คนที่มองอยู่นึกคิดกันไปต่างๆ ศรียรวงศ์ค่อนข้างขยับๆ ทำเป็นมาเอาใจ นึกหรือว่าเธอจะเชื่อ

“จารย์กับธิดาต้องไปด้วยนะคะ แล้วชวนนุชดาด้วย”

“น้อยก็ จะชวนว้ายกันไปใหญ่แล้ว” นุชนรงค์แย้งอย่างเกรงใจชายหนุ่ม

“โธ่ ไม่มีธิดากับนุชดาหน่อยก็ไม่สนุกซีคะ ก็เราไปไหนๆ ด้วยกันมาตั้งสี่ปีแล้ว นะจ๊ะ” เธอหันไปขอกำลังเสริม

นินนาทต้องมองเด็กหนุ่มนิ่งๆ ที่แรกเข้าใจว่าธิดาชอบนุชนรงค์ แต่สายตาท่าทีของเด็กหนุ่มทำให้เขาไม่แน่ใจ

ศรียรวงศ์ก็ช่างทำตัวสนิทสนมไร้ขีดค้นไม่ต่างจากที่เธอวางใจไววิทย์อย่างไม่มีข้อสงสัย ดูเหมือนจะเป็นเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เธอไม่ยอมคลายความแปลกแยกลงเลย

“ได้สิ แล้วจะมีใครอีกไหม ชวนไปด้วยกันได้เท่าที่น้อยต้องการ”

ชายหนุ่มโอบเอื้อ ผลก็คืออีกฝ่ายหันมามองให้.....

คณะเดินทางใช้รถคันเดียว เป็นรถนั่งขนาดใหญ่ซึ่งเป็นของบริษัททัวร์ มีคนขับรถมาทำหน้าที่เพื่อที่ทุกคนจะได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่ นินนาทนั่งคู่กับคนขับ ไบหน้าสะอาดสะอาดอันเจียมยั้งหันมาพูดคุยกับคุณศรารักษ์และนุชนรงค์ที่นั่งถัดมาข้างหลัง แล้วมองเลยมายังศรีวารักษ์ เจ้าหล่อนไม่ได้หันมาข้างหน้าแต่กลับหันไปหาอาจารย์ไววิทย์ ธีระ และนุดา ซึ่งจ้องแก้อีหลังสุดพูดคุยหัวเราะกันตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อนินนาทมองไปจึงมักจะได้สบตาบกับชายต่างวัยทั้งสองอยู่เป็นประจำ

เมื่อต่างก็เหนื่อยจนเงิบเสียง ชายหนุ่มเห็นเธอสิ้นฤทธิ์อิงเบาะหลังเงิบ เขาเผลอมองด้วยประกายตาอ่อนโยนอยู่นาน หากแล้วก็ต้องหันกลับเมื่อพบว่าหนุ่มใหญ่และหนุ่มน้อยกำลังมองเขาอยู่

กว่ากลุ่มเดินทางจะถึงบ้านพักก็เป็นเวลาบ่ายจัด

เวลานั้นเป็นช่วงฤดูร้อนจึงมีนักท่องเที่ยวค่อนข้างมาก ถึงอย่างไรก็มีที่พักเนื่องจากได้จองไว้ก่อนล่วงหน้า เป็นบ้านแฝดหลังกะทัดรัดน่าสบายตกแต่งพอประมาณ ผู้ชายและผู้หญิงแยกย้ายจองคนละด้าน ทว่าบรรดาอาหารและเครื่องดื่มต่างๆ ถูกนำมารวมไว้ทางด้านของผู้หญิง

“ไปเดินเล่นกันเถอะ”

ศรีวารักษ์ชักชวนในทันทีที่ช่วยกันเคลื่อนย้ายสัมภาระเสร็จ เธอโยนเป้กระเป๋าเสื้อผ้าเข้าไว้ในห้องซึ่งจะนอนกับนุดา แล้วก็จับมือลากันถลาออกมาข้างนอก

นุชนรงค์แบหน้า เอนหลังกับเก้าอี้นอนซึ่งตั้งอยู่ใต้ชายคาระเบียง “ไม่เอาตัวหรือก นิ่งรถมาตั้งนานทั้งเมื่อยทั้งเพลีย นอนพักสักประเดี๋ยวหนึ่งก่อนดีกว่า”

“อาไร ทำเป็นคนแก่ไปได้” นางสาวค่อนข้างโดนค้อนเข้าให้ “เอ... ทำไมรีกับจารย์ซำจ้ง ทำอะไรกันอยู่ตั้งนาน...นาน”

“คนอื่นเขาไม่ได้บ๊วอกเหมือนอย่างเธอเน”

ธีระเดินมาพอดี ตามหลังด้วยผู้ชายอีกสองคน

“แน่ะ ธี... มาเถอะ ไปเดินเล่นกัน...” เธอชักชวน “จารย์เหนื่อยไหมคะ อยากไปด้วยหรือว่าจะนั่งพัก”

“จะไปไหนกันล่ะ”

“เดินอยู่แถวๆ นี้ละคะ จะไปถ่ายรูปกันด้วย”

“ถ่ายเยอะๆ นะ คงหารูปสวยๆ ได้สักรูปหรือก” นุชนรงค์อดแหวะไม่ได้

“รูปเค้าออกจะศิลป์ ไม่เห็นจำเป็นต้องสวยเลย”

“ไปๆ” ไววิทย์รีบแยกคู่ลื่นกับพื้น

เด็กสาวไม่สนใจใครอีก พอจับกลุ่มได้ไบหน้าใสๆ ที่คล้ายไม่เคยรู้จักความทุกข์ร้อนก็เกี่ยวแขนเพื่อนๆ ผลจากไป นินนาทที่รอคำชวนแก้ไได้แต่มองตาม ได้ยินเสียงพูดคุยหัวร่อต่อกระซิกดังแว่วจนกลุ่มสองหญิงสองชายเดินบ้างกระโดดโลดเต้นบ้างเลี้ยวหายไจากสายตา

เขาหันไปยิ้มกับเด็กสาวที่นอนอมยิ้มอยู่

“ทำไมไม่ไปกับพวกเขาละ”

“ไม่ละคะ ชี้เกียจไปเถียงกับยายน้อย”

ชายหนุ่มเองก็รู้ว่าพี่น้องไม่เคยจะคุยกันดีๆ ได้นาน “นุชชอบที่นี่ไหม”

“ชอบมากเลยคะ สวยดี อากาศก็ช่างชวนนอนจังเลย”

“สู้เชียงใหม่ได้ไหม”

“คนละอย่างกันคะ นุชไปเที่ยวมาหลายที่แล้วแต่ตัดสินใจไม่ถูกว่าชอบที่ไหนมากกว่ากัน ทุกๆ แห่งต่างก็พยายามให้ความพอใจกับนักท่องเที่ยวทั้งนั้น ลักษณะของธรรมชาติก็สวยไปคนละอย่างแต่ก็ล้วนมีเสน่ห์”

“น้อยก็คงชอบเที่ยวมากเหมือนกันใช่ไหม”

“กลุ่มนั้นเขาชอบอีกอย่างหนึ่งคะ ชอบไปออกค่ายพัฒนาหมู่บ้านตามถิ่นรุกรันดาร ไปสอนหนังสือ ขุดบ่อ สร้างห้องน้ำอะไรเทือกนั้น เรื่องเที่ยวนี้หนูกับน้อยไปด้วยกันไม่ค่อยได้หรือคะ เขาไม่ชอบไปกับกลุ่มของหนูแล้วหนูก็ไม่ชอบไปกับกลุ่มของเขา กลุ่มนั้นไปแล้วจะต้องทำงาน เกียงไม่ได้ในเมื่อคนอื่นทำกันทุกคน หนูเคยหลงลมตามไปครั้งหนึ่งแล้วก็เข็ดไม่ยอมไปด้วยอีกเลย”

“ทำไมล่ะอะ”

“ก็...โห...” เธอหัวเราะ กรีดเส้นผมยาวสลวยออกไปจากไบหน้าขาวใส “ขุดดินสองสามทีก็มีมือพอง ตากแดดชะจนหน้าเกรียม

แล้วยังติดติดเหาเต็กๆ ชาวบ้านกลับมาอีก”

“อ้าว...”

“ยายน้อยยังมาหัวเราะเยาะว่าหนูไม่รู้จักระวัง ก็หนูไม่ใช่
ผู้ชำนาญการจะไปรู้ได้ยังไงล่ะคะว่าจะมีของแถมแบบนั้น เราเลย
แยกกันเที่ยว อีกอย่างหนึ่งจะได้มีคนอยู่บ้านกับแม่ด้วย”

“นั่นสินะ นอกจากหนูกับน้อยแล้วคุณแม่ก็ไม่มีใคร”

“ตอนนี้ก็มีคุณนินนาทไ้คะ”

ชายหนุ่มไม่ได้ยิ้ม ไม่รู้ว่าเธอเข้าใจผิดเหมือนกับน้องสาวหรือ
เปล่า

เขานึกสนุกกับการเข้าใจผิดของพวกเขา

คุณศรารุญเดินออกมาพร้อมกับแก้วเบียร์เย็นเฉียบ ใบหน้า
ระบวยิ้ม ชายหนุ่มกล่าวคำขอขอบคุณก่อนจะรับมาดื่ม

นุชนรงค์แอบจับตามอง

เธอเองก็เข้าใจว่าเขามาจับแม่ กลางวันทำงานด้วยกัน ตกเย็น
แม่ก็อยู่กับเขาจนดึกตื่นชายหนุ่มจึงขับรถมาส่ง อ้างว่าไปปรนนิบัติ
คุณพ่อของเขาซึ่งเป็นอดีตเจ้านายของแม่

แต่ท่าทางของทั้งสองก็ไม่เห็นบอกเลยว่าเป็นคนรัก แม่เป็นคน
หนุ่มหล่ออ่อนหวานอยู่เป็นปรกติ ส่วนชายหนุ่มก็รักษาความสุภาพไว้
อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ท่าทีที่แสดงต่อกันไม่คล้ายคนรักที่กำลัง
จะแต่งงานกันเลยสักนิด ดูราวกับว่าเขาเห็นแม่เป็นพี่สาวคนหนึ่ง
กระนั้นแหละ

แล้วแม่ก็มักจะทิ้งให้เธอคุยกับชายหนุ่มอีกด้วย เมื่ออยู่ที่บ้าน
แม่จะเลี้ยงไปทำอาหารและอย่างอื่นๆ พอมาที่นี้แม่ก็เลี้ยงไปชุกอยู่
ข้างในจัดข้าวของให้เป็นระเบียบเรียบร้อยตามวิสัยของแม่

ศรียรงค์พูดว่าแม่รักษาท่าทีเพราะรู้ตัวว่าวัยแตกต่าง

แต่นุชนรงค์ ก็พยายามคิดมาแต่ต้นว่าเรื่องระหว่างเขาและแม่
เป็นเรื่องเล่นที่จะมีการเปลี่ยนแปลงในที่สุด แล้วเทพนิยายในความคิดฝัน
ของสาวน้อยก็จะกลับกลายเป็นเรื่องจริง เพราะอย่างนั้นเธอจึงพูดคุย
ถึงแต่เรื่องของตัวเองและเรื่องอื่นๆ มาแต่ต้นแทนที่จะถามถึงเรื่องของเขา
และแม่ เพราะหากพูดออกมาแล้วเป็นจริงเธอก็คงไม่อาจรับได้เช่นกัน

แล้วเธอก็เป็นสาวสวย ใครๆ ก็ชอบ ใครๆ ก็ชม ชายหนุ่มขยับ
มาชุกอยู่ที่บ้าน พูดคุยด้วยอย่างสนอกสนใจเหมือนเธอเป็นคนสำคัญ
เธอไม่ใช่เด็กกะโปโลเหมือนศรียรงค์และก็ได้อายุสี่สิบปีอย่างแม่.....

เขาอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้.....

ศรียรงค์และกลุ่มของเธอกลับมาเมื่อเวลาใกล้ค่ำ คนที่อยู่
บ้านอาบน้ำแต่งตัวใหม่สดชื่นสะอาดสะอาดสนับสนุนกับพวกเขาที่มอมแมม
เพราะเดินทางทั้งวันแล้วยังเอาแต่จะเล่น

“จะไปทานข้าวกันเลยหรือว่าจะอาบน้ำก่อนดีคะอาจารย์”

คุณศรารุญถาม หากแต่ลูกสาวคนเล็กขัดว่า

“อย่าไปเลยคะแม่ สั่งอาหารมาทานกันที่นี่เถอะ จะได้กินไป
คุยไป นอนชมจันทร์กันได้ทั้งคืน คืนนี้พระจันทร์สวยนะคะ แม่
โรแมนติกดีออก”

นินนาทมองยิ้มๆ นุชนรงค์ขัดว่า

“กินไปนอนชมจันทร์ไป คงโรแมนติกตายละ”

“อ้าว ถ้าพี่หนูไม่นิยมกิน อยากจะชมจันทร์อย่างเดียวก็น่าตาม
สบายชิ นะสินะ”

เพื่อนชายทำสีหน้าอึดอัด

“สั่งอาหารมาทานที่นี้น้อยกว่าก็ดีเหมือนกันนะ” คุณศรารุญ
เห็นด้วย “อาจารย์คิดว่ายังไงคะ”

“ฮะ ผมก็ว่าดี”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปสั่งอาหารให้เองครับ” นินนาทอาสา
นุชนรงค์ขยับตัวทันที

“หนูจะไปด้วย”

ศรียรงค์ขยับปากจะขัด แต่เสียงใสๆ ของคุณศรารุญร้องว่า
“ดีแล้วจ๊ะ” ทำให้เธอต้องเงยบ ทำตาปริบๆ

ชายหนุ่มดื่มเบียร์ที่เหลือค้างในแก้วก่อนจะพยักหน้าให้สาวน้อย
ที่ลุกขึ้นรอคอยอย่างกระฉับกระเฉง สีหน้าของเด็กสาวคนพี่เปล่งปลั่ง
จนเด็กอีกสามคนสังเกตเห็น

“คุณนินนาทคะ” ศรียรงค์อดไม่ได้

ชายหนุ่มหันมา สีหน้าออกจะเขมเพราะดื่มเบียร์ติดต่อกันมา
เรื่อยๆ “อะไรหรือครับผม”

“อย่าลืมนั่งนมมาด้วยนะคะ มันดีสำหรับเด็กๆ” เธอพูด